

ชีวิตครูของผม ตอน โรงเรียนในฝันหรือโรงเรียนร้างแฉฉ (3)

นำเสนอเมื่อ : 27 ส.ค. 2551

ก็คงเป็นบทสรุปในตอนสุดท้ายที่ท่านผู้อ่านคงจะสามารถตัดสินใจได้ว่าตกลงโรงเรียนจะเป็นโรงเรียนในฝันหรือโรงเรียนร้างแฉฉ ซึ่งบางครั้งความหวังดีของนโยบายโรงเรียน อาจกลายเป็นผลร้ายที่เกิดขึ้นกับเด็กนักเรียนในอนาคต

ช่วงนี้เป็นช่วงที่ครูใหญ่คนเก่าเสียชีวิต ครูใหญ่คนใหม่เข้ามา แต่ก็ไม่มีผลอะไรกับผมหรอก ถึงตอนนี้ก็คงเริ่มดำนินัย ผมตั้งกฎกับนักเรียนว่า ถ้าใครมาช้าเกินกว่า 5 นาทีต้องโดนลงโทษ โดยการยึดพิน นาทิลละ 5 ครั้ง เพราะผมมองเห็นว่า เด็กกำลังเจริญเติบโต ถ้าได้ออกกำลังกายยืดเส้นยืดสายบ้าง ร่างกายก็จะกระปรี้กระเปร่า เพราะคาบสอนผมเป็นช่วงหลังอาหารกลางวัน หนึ่งห้องตั้ง หนึ่งตาก็กำลังหย่อน ดังนั้นการตั้งกฎแบบนี้ ผมถือว่าได้ผลดี 2 ประการคือ สร้างวินัย กับสร้างร่างกายให้กับเด็ก ผลปรากฏว่า ชั่วโมงของผมอัตราการเข้าห้องสายน้อยลง จนทุกคนจะต้องมาก่อนเวลา เพราะกลัวถูกลงโทษ อันนี้ผ่านไปแล้ว ขั้นตอนต่อมาคือคุยกันในห้องเรียนไม่สนใจการเรียน ผมก็จะให้ไปงานเป็นคำถามก่อน โดยคำตอบจะอยู่ในเนื้อหาที่อธิบาย หากใครตอบผิดทั้งที่มีคำตอบอยู่แล้วก็จะมีการออกกำลังกายเช่นกัน ผลก็ออกมาสวยงาม แม้จะเขียนผิดเพี้ยนไปบ้างก็ถือว่าอนุโลม แก้ปัญหาในห้องเรียนไปได้ จากนั้นก็ถูกย้ายมาสอนในวิชาสังคมชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ก็ยังใช้วิธีนี้อยู่ซึ่งได้ผล แต่ในห้องมัธยมปลายมีปัญหาแถมมาอีกมากมายที่ต้องเข้าไปทำ อันแรก พอเช็คชื่อเสร็จก็หนีไประหว่างเราหันหน้าเข้ากระดาน อันนี้ผมก็เลยต้องส่งชื่อให้ฝ่ายปกครอง ฝ่ายปกครองก็ลงโทษ พออีกวันผมเข้าไปสอน เจาเอกเหตุก็ชี้หน้าผมบอกว่าอย่าให้เจอข้างนอกนะ ผมเลยของขึ้น เพราะไม่เคยเจอเด็กชี้หน้ามาก่อน ก็เลยบอกว่า ถ้าจะตีกันมาตีกันเดี๋ยวนี้เลยก็ได้ ไม่ต้องรอถึงข้างนอกหรอก รับรองเรื่องนี้หยุดแค่นี้ไม่ไปถึงปกครอง เค้าก็เลยเงียบ (จริง ๆ ถ้าเจาหมอนี่มันกล้าตีผมคนที่จะแะคือผมแหละ) เรื่องก็ผ่านไป แต่ก็มีผลนะ ไม่มีใครกลามาชี้หน้าผมอีก แต่ปัญหาต่อมาก็คือ เลนการพิน วันหนึ่งผมเข้าสอน ปรากฏว่า นร.หายไปเป็นสิบคน เลยถามว่า เพื่อนเธอหายไปไหน เค้าก็อึ้ง ตอบไม่ได้ผมเลยถามว่าเธอรักเพื่อนเธอ เธอต้องบอกครู ความจริงเลยปรากฏว่า ไปมั่วสมกุฎเณร เพื่อเล่นไฟกัน ผมก็เลยตามไปถึงกุฎ ที่หน้ากุฎเนี่ย ปิดประตูใส่กุญแจ (ฉลาด) แต่วารองเทากองหน้ากุฎแะเลย แะมมีเสียงเถียงกันอีก (ขาดเจลิยว) ผมก็เลยไปแอบฟัง แะนอน เล่นไฟชั่วคราว เลยบอกว่า พวกอยู่ข้างในออกมาซะดี ๆ ไม่งั้นจะเจอโทษหนัก ก็ยังถือไม่ออก สุดท้ายผมก็กระโดดถีบประตูกุฎเขาไป เจอลูกศิษย์เราหนึ่งง บางคืนสูบบุหรี่ บางคนถือไฟ พอได้สติเท่านั้น วงแตก วิ่งหนีออกไปคนละทาง หนาด่าง ฝากฎฟังไปหมด แต่เราก็ตามจัดการได้ทุกคน จนนักเรียนผมตั้งสมญานามผมว่า อาจารย์พอ เรื่องไฟเนี่ยยังเล็ก ๆ ยังมีเรื่องชู้สาววนมาอีก (ทำไม่ผมต้องเจอแบบนี้ด้วยนะ) วันนั้นผมสอบ นักศึกษาสาวสองคนสองสถาบัน มาตบกันหน้าห้องสอบที่เราคุม ก็เลยต้องชำระความ ว่าเหตุมาจากอะไร ปรากฏว่า ชอบผู้ชายคนเดียวกัน เลยต้องอัญเชิญเจ้าตัวตนเหตุมาพบ พอเห็นหน้าเท่านั้นแหละ พอเจ้าประคุณแะย หนาดาสุดยอดแห่งความไม่หล่อ เลยถามสองสาวว่าชอบคนไหนแปลกหรือ จากนั้นก็อบรมแล้วให้แยกย้าย ไม่อยากหรอกที่จะแะงไปยังโรงเรียนต้นสังกัด ผานไปก็มีอีก คราวนี้เปิดโรงแรมกันเลย ต้องไปร่วมกับโรงเรียนคุณครู อันนี้จริง ๆ ไม่ใช่หน้าที่ครูพิเศษอย่างผมหรอก แต่อย่างที่บอก ไม่มีใครสนใจ เราเลยต้องทำหน้าที่แทน ไปเจอกำลังหัวเหี้ยกันอยู่ ก็คนกระเป่า อาจารย์ใหญ่โรงเรียนคุณครูคนพบยูคุมกำเนิดในกระเป่าลูกศิษย์สาว ทานก็ถามว่ารู้ไหมนี่อะไร หลอนก็ทำหน้าที่(นาตบ)บอกอาจารย์ด้วยความมั่นใจว่า สงสัยจะเป็นยาอะไรผมมั่งคะ มันคงนึกในใจว่า (อี กระบือ เป็นถึง ผอ. ยังไม่รู้จักยาคุม) อันนี้ไม่ได้ใสร้ายนะ ไตยินเด็กมันพูดกับหู เสร็จจากเรื่องนี้ก็เจอรูปลามากอีก รอบนี้ผมเจอเอง ก็จัดการเผวซึ่งหน้าซะ สะใจ แต่ก็โดนอาฆาตแหละ ผมไม่กลัวหรอก ช่วงนี้ก็เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนระบบการสอนเป็น Child centre ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (ที่เด็ก ๆ บางคนแอบนินทาว่าเป็นควายเซ็นเตอร์) ซึ่งผมก็เข้ารับการอบรมที่ยังไม่รู้จะไรซ์ชัดเจน รู้แต่ว่าเน้นที่ตัวเด็กเป็นสำคัญ ซึ่งแรก ๆ ก็มีการเข้าใจสับสนพอสมควร เช่น ครูต้องเน้นให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข ดังนั้นเด็กไม่พร้อมครูจะไปบังคับไม่ได้ (อะไรวะ) อันนี้ได้รับการชี้แจงจากวิทยากรจริง ๆ นะ เราชี้ว่าผมสอนสังคม สอนอังกฤษ เนี่ย เด็กมันไม่พร้อมตลอดแะน เค้าก็บอกว่าต้องสร้างแรงจูงใจ เค้าก็นำไปใช้ เขาไปถึงเริ่มนำเขาสูบทเรียนเลยแหละ หนาดาแจ่มใส ชวนเด็กดูวารูใหม่วันวาเลนไทน์คือวันอะไร เด็กก็ตอบว่า วันที่ 14 ก.พ. เริ่มเขาเค้า เค้าก็ถามว่ามีความสำคัญยังไร อันนี้ก็ได้คำตอบว่า วันที่ผมกับแฟนมีไรกัน , วันที่แฟนผมเสียสาว ฯลฯ อันนี้ก็พอยอมรับได้นะ เพราะถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็น พอจะเริ่มสอน นักเรียนก็เริ่มหลับ เราว่าเออไรดี ก็คิดว่าสิ่งจำเป็นในการเรียนคืออะไร สิ่งที่ได้คำตอบก็คือ ครูจะสอนอะไรก็สอนไป ผมมวง จะนอน เท่านั้นแหละการเขาสูบทเรียนก็เปลี่ยนเป็นบทเดิม

คือค่ากระตุนสมอง ซึ่งได้ผล ลูกมาตั้งใจเรียนกันต่อ นี่เป็นตัวอย่างของการเรียนแบบใหม่ที่ผมได้เจอมา จริงๆ แล้วผมมาทราบตอบหลังก็คือการเรียนระบบนี้ ครูต้องปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมใจ โดยเน้นให้เด็กมีส่วนร่วมควาและปฏิบัติในเนื้อหา นั้น โดยทั้งครูและนักเรียนรวมศึกษาไปด้วยกัน และเป็นช่วงเวลาที่ยกไม่เรียว คือหามดี นักเรียนยิ่งได้ใจ จนกระทั่งสอบปลายภาคเรียน นักเรียนทุจริตในการสอบวิชาผม แล้วผมจับได้ จึงเขียนรายงานถึงครูใหญ่ว่า ขอให้ให้นักเรียนที่ทุจริต ดิด ร. และทำงานแก เนื่องจากมีคะแนนเก็บสูง ถ้าปรับตก จะแย เพราะอยากให้รู้สำนึกในสิ่งที่ทำ ปรากฏว่าทางวิชาการบอกว่า ให้เด็กดิด ร. โรงเรียนไม่มีนโยบายทั้งให้ตก และดิด ร. รวมถึงการให้เกรดนอย ผมก็ถามว่า แล้วจะให้เด็กเรียนมีคุณภาพหรือปริมาณมากกว่ากัน เค้าก็จะเน้นปล่อยเกรด เพื่อเด็กจะได้มีคะแนนประเมินเข้ามหาวิทยาลัยมาก (ใครนะซางคิด) ผมก็ไม่ยอม สุดท้ายสิ่งที่ไม่เคยได้เห็นก็ให้เห็น ครูใหญ่ให้อาจารย์หมวดวิทยาศาสตร์มาแกเกรดนักเรียนผม แถมให้เกรดดูเรียวยรอย จึงมาบอกผม ผมจึงถามว่าทำไมไม่ให้หัวหน้าหมวดสังคม และหมวดภาษาอังกฤษมาแก เค้าบอกว่านี่เด็กนักเรียนของเค้า (เด็กในสังกัดอาจารย์ท่านนี้) ผมก็เลยเรียนครูใหญ่ว่า ต่อไปก็คงไม่ต้องสอบ ดูหน้าแล้วให้เกรดก็แล้วกัน ท่านก็ไม่ว่าอะไร พอเปิดเทอมใหม่ก็ไม่มีชื่อผมสอนในโรงเรียนนี้ โดยเหตุผลว่า ผมแข่งงวดกับนักเรียน จนนักเรียนเข้าชื่อกันไล่ผมออก ไม่อย่างนั้นนักเรียนจะลาออกไปที่อื่น ผมจึงหมดหน้าที่ในการเป็นครูพิเศษของโรงเรียนนี้ อะไรไม่เจ็บใจเท่า คือสอนฟรีมา 7 ปี พอจะให้ออก ให้ผมออกแบบมีมุลทิน ที่ครูใหญ่เอาไปพูดว่า ผมไม่มีสิทธิ์ให้เกรดนักเรียนแต่ตน ผมเลยโตว่าถ้าผมไม่มีสิทธิ์แต่ตน ที่ผมให้เกรดไปจึงเป็นโมฆะ จึงต้องมีผลย้อนหลัง ท่านต้องเรียก นักเรียนที่จบไปนะมาสอบเอาเกรดใหม่ ท่านก็ไม่พูดอะไร แต่จริง ๆ ก็คือ ผมไปรู้เรื่องยาเสพติดในโรงเรียน และผมก็พยายามสกัดกันทุกแบบ ไม่ว่าจะตรวจคนกระเป่านักเรียน ประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ฯลฯ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผมพยายามทุกวิถีทาง แต่ครูใหญ่ท่านมองว่าเป็นการทำลายชื่อเสียงของโรงเรียน ผมก็ไม่เถียง เพราะโรงเรียนยังต้องอาศัยรายได้จากค่าหัวนักเรียน ผมเองก็มึงงานทำมีเงินเดือนอยู่แล้วเลยจบกันไป แต่ท่านที่เป็นครู ท่านจะรู้สึกใหม่ ที่เห็นศิษย์ของท่านคายา ขายตัว(นร.ชาย) เพื่อหาเงินเที่ยว ซื้อมยา หมุดอนาคตุ หลายท่านอาจจะไม่เห็นความสำคัญ แต่ผมซึ่งเป็นครูพิเศษ แต่ผมก็คือครู ผมต้องทำทุกวิถีทางที่จะให้ลูกศิษย์ผมได้ผานจากจุดนี้ไปเป็นคนดีของสังคมให้ได้ ผมเคยบอกนักเรียนผมว่าผมไม่ได้เป็นครูสอนหนังสือ ผมเป็นครูสอนคน ดังนั้นผมต้องสอนให้รู้ทั้งวิชาการ และสามารถเดินไปในสังคมได้อย่างสง่า เพราะพวกเธอเป็นคนดีของสังคมให้ได้ และแน่นอน ทุกอย่างก็ยังคงเหมือนเดิม ที่นักเรียนรอแก ร. มส. หรือ 0 โดยทำกิจกรรมวันเดียว ท่านผู้อ่านคิดวาคือโรงเรียนในฝันที่ใครมาเรียนต้องจบทุกคน หรือโรงเรียนรังแกฉันที่ไม่ได้ให้คุณภาพนักเรียนออกไปเลย วิธีการการสอนผมยังมีอีกหลายที่นะ ขอให้ติดตามตอนต่อไป